

Simeon

Énekek: 425: 1 és 4, 445, 446.

Alapige: Amikor pedig eljött a nyolcadik nap, és körül kellett őt metélni, a Jézus nevet adták neki, ahogyan az angyal nevezte őt, mielőtt még anyja méhében megfogant. [3Móz 12,3; Gal 4,4] És amikor leteltek tisztulásuk napjai Mózes törvénye szerint, felvitték Jézust Jeruzsálembe, hogy bemutassák az Úrnak, [3Móz 12,4-5] amint meg van írva az Úr törvényében, hogy „minden elsőszülött fiúgyermek az Úrnak szenteltessék”; [2Móz 13,2.12-15] és hogy áldozatot adjanak az Úr törvényében mondottak szerint, „egy pár gerlét vagy két galambfiókát”. [3Móz 12,8] És íme, élt egy ember Jeruzsálemben, akinek Simeon volt a neve. Igaz és kegyes ember volt, várta Izrael vigasztalását, és a Szentlélek volt rajta. Azt a kijelentést kapta a Szentlélektől, hogy nem hal meg addig, amíg meg nem látja az Úr Krisztusát. A Lélek indítására elment a templomba, és amikor a gyermek Jézust bevitték szülei, hogy eleget tegyenek a törvény előírásainak, akkor karjába vette, áldotta az Istent (...). Lk 2: 21 – 28a.

Karácsony küszöbén, advent 4. úrnapján egy Simeon nevű ember adventi várakozásáról és készenlétéről hallunk.

Különösen fogalmaz Lukács, amikor azt mondja, hogy volt egy ember Jeruzsálemben. Kiragadja legfőbb tulajdonságait, amelyeket hallva és látva a Nőé, vagy éppenséggel az igaz Jób alakja elevenedik meg előttünk. Megtudjuk róla, hogy igaz, istenfélő és Szentlélekkel betelve várja az ígéretek ígéretet, Izrael vigasztalását. Ha valakinek jellemeznie kellene engem, vagy téged testvérem, vajon mit mondana el? Jellemrajzunkban ott lenne-e ez a négy üdvösséges jellemvonás, hogy igaz, istenfélő és Szentlélekkel betelve várja a Messiást? Isten Messiását váró népeként nekünk magunknak is ilyen Simeonokká kell lennünk, vagy elveszünk.

Egy ember, - mondja Lukács. Sok ember volt akkor Jeruzsálemben, de volt egy, aki nem olyan volt, mint a kortársai. Lukács azt is elmondja, hogy miben volt ő más a kortársainál.

Volt neve: Simeon. Neve magyarul azt jelenti, hogy „Meghallgatás”. Lukács a névvel is kiemeli őt a kortársai közül. Ez nem véletlen, ez szándékos, ahogy az is szándékos, hogy amikor lejegyezte az Úr Jézus példázatát a gazdagról és a szegény Lázárról, akkor a gazdagnak nem adott nevet. Isten országában nem annak van neve, aki a világ szerint gazdag, hatalmas és hírneves, az ilyen az Isten szemében névtelen. Névtelennek lenni azt is jelenti, hogy nem megszólítva lenni. Amikor Isten szól és nevén nevezi a teremtenyeit, azok meghallják a nevüket és előállnak. A gazdagnak tehát nem volt neve. Isten szólt, de a gazdag nem hallotta meg és nem állt elő. Egészen pontosan tisztán és jól hallotta a hozzá beszélő Istent, de szembeszegült vele, hasonlóképpen őt testvére is.

Simeon esetében az Úr szólt és Simeon előállt, sőt nemcsak ő hallotta meg az Úr hangját, hanem Isten maga is meghallgatta Simeont. Simeon nem elégedett meg azzal, hogy láthatja a Messiást a próféták, vagy az Ószövetség jelképes kiábrázolásai által. Ő azt kérte, hogy addig ne menjen el ebből a világból, ameddig a saját szemével meg nem látja az Isten Messiását, akit teljes lényével várt.

Mit jelent ma a saját szemünkkel meglátnunk Krisztust?

Csodálatos magyar anyanyelvünk hasonlóan a héber nyelvhez egy kép nyelv. Van tehát egy különös szemmel kapcsolatos metaforikus kifejezésünk. Amikor például valami a napnál világosabb és egyértelműbb ezt kérdezzük: „Hát nem szúrja ki a szemed?” Máskor, ha valaki

vizsgálódva, gyanúsan és rosszindulattal néz, a beszédünk ezt mondja: „szúr a szemével”. A szenvedő Jézus az ígérte a kínzóinak, hogy eljön a nap, amikor meglátják az ember Fia dicsőségét (Máté 26:64). Amikor pedig Jánosnak jelent meg az Úr a Pathmosz szigetén, Szentlélek Jézusnak ezt ígérését így pontosította:

„Íme (az ember Fia) eljön a felhőkkel; és minden szem meglátja őt, még akik őt által (szúrták) szegeztek¹ is; és siratja őt e földnek minden nemzetsége. Úgy van. Ámen.” Jel 1:7.

Látni a Messiást a saját szemeddel azt jelenti, hogy látod a megfeszített Jézus testében azt a sebet, amit a te bűneiddel szúrtál. Nincs személyesebb monogram annál a bűn-szúrásnál, amivel te szúrtad át Jézust. A Messiás Jézusnak nincs tisztább látása annál, mint amikor valaki a bűnbának könnyfátylán keresztül ismeri meg egyetlen Üdvözítőt. Ebből a szem szúrta sebből ismered mennyei Uradat, személyes megváltódnak és Üdvözítődnak. Ezt jelenti, hogy nem mások szemével, hanem a saját szemeddel látod meg Őt. Továbbá azt is jelenti, hogy hamar eljön az óra, amikor színről színre látod meg Őt.

Simeon – folytatja Lukács - igaz volt, nem hamis, nem képmutató, nem álnok kígyó és nem skorpió, mint akiről Keresztelő János is beszélt. Istenfélő volt, azaz szerette Istent a teljes szívéből, lelkéből, elméjéből, erejéből és szerette a testvéreit is.

Szentlélek töltötte be. Nemcsak tudta a Szentírás tanításait, például azt, hogy a Messiásnak Betlehembe kell megszületnie, de ismerte az Isten beszédét, és az Isten jelemét is. Ő az Ige által az Isten igazságában élt és nem tántoríthatta meg őt semmilyen új eszme, vallásos, vagy politikai színezetű tévképzet. Isten beszéde által teljesen tisztán látott, nem voltak hamis elképzelései az Isten akaratát és cselekvését tekintve. Kikövetkeztette az Úr ígéréből, hogy Jézus nemcsak megszületik, de a templomban bemutatván őt Istennek, körül is metélik és ő számított erre. Simeon azt várta, amit Isten tenni fog; és semmiben nem tévedett! Tudta tehát, hogy a templomban találkozni fog a Messiással. Elment hát a templomba, még hozzá abba a templomba, ahonnan később Jézusnak magának kellett kötélostorral kiűznie a kufárokat, mindazokat, akik a latrok barlangjává tették az Isten imádásának házát.

Halld! A Messiás várására Simeon igaz izraelitaként egy egész életet tett rá. Arra kérte Istent, hogy írja a szívébe az Ő ígését; meglett. Isten Igéjével a szívében Simeon illúziók, tévképzetek, utópiák és csalódások nélkül céltudatosan készült a templomba, a Messiás Jézussal való találkozásra! Sok ige volt a Bibliájában, de számára Isten Szentlelke mind-közül azokat fűzte egyetlen szent papi öltözékké és efoddá (2Mózes 28), amelyek a mi Urunkat Jézus Krisztust ábrázolták ki, úgy, ahogyan azt mi az evangéliumokból láthatjuk.

Minden kérése közül a legfőbb és a legelső az volt, hogy nem valamelyik próféta, hanem a saját szemével akarja látni a Messiást, utána akár meg is halhat. Érdekes volt-e mindent erre az egy találkozásért odaáldozni?

Holnap karácsony szent estéje lesz, amikor szeretetünk ajándékai a feldíszített fenyőfa alá kerülnek. Azt a pillanatot, amikor sokan kibontják majd a díszes csomagolást, sokaknál hosszú kívánságlisták előzték meg, aztán következett a célbavett zsákmány felkutatása, megvásárlása és egyebek. Lessünk most be a Simeon fája alá! Mit találunk ott? A leghatalmasabb meghallgatott kérésének teljesülését, mert nemcsak látja, hanem saját fiaként emeli keblére Jézust és teljes szívéből áldja az ígéréteit megtartó Szabadító és csodálatos Istent.

A Simeon „karácsonyi” ajándéka pontosan olyan, amilyennek várta, egy csodálatos kisfiú, akit a körülmetélés szertartásával éppen most szentelnek Istennek. Isten egyszülöttje Ő!

¹ [ἐκκεντέω](#) (ekkenteó) = átszúrták

Azon a nap a Simeon szeme láttára teljesedett be az Isten Ábrahámnak tett esküje, amikor Isten, mivel nem volt nálánál nagyobb, magára esküdött meg, hogy üdvözítője lesz Ábrahámnak, és rajta keresztül mindenkinek, akivel Isten a hit szövetségével köt új szövetséget. Eljött hát az elsőszülött, akinek Nevében megváltásunk és üdvösségünk van.

Simeon adventje tökéletesen beteljesült, és a karácsonya is teljes lett! De milyen a te advented? Lehetünk-e mi ilyen Isten által meghallgatott emberek, netán gyülekezet? A válaszom ez: Jaj nekem, ha nem leszek ilyen Simeon!

Kicsiknek és nagyoknak egyaránt tudniuk kell, hogy református keresztyénként az Isten Messiást váró népe vagyunk. Adventkor nem a kis Jézuskát várjuk, hanem a dicsőségében hatalommal visszatérő Mindenhatót, aki magához vesz mindent, amit saját vérén vásárolt meg a váltságban. Igaz, hogy itt a templomban az igehirdetésben és a sákramentumokban a keblünkre emelhető Jézussal találkozunk, de keresztyénségünk itt nem ér véget, mert mi itt arra készülünk, hogy a dicsőséges Krisztushoz emeltessünk.

Ahogy Simeon pontosan tudta, hogy Jézus első eljövetelével mire számítsunk, úgy nekünk is pontosan kell tudnunk, hogy mire számítsunk a Jézus befogadásával, és mire számítsunk az Ő küszöbön lévő dicsőséges visszajövetelével. Éppen ezért könyörögjünk Isten Szentlelkének, hogy tegyen bennünket Krisztus Urunknak és a mi Istenünknek és Atyánknak a Simeonjaivá. Ámen.